

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνος — ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα θ-ράγκα καὶ στὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Μαΐου τρίτη καὶ εἰκοστή,
ἔγινε φέστα θαυμαστή.

Ἔτος χίλια καὶ ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντεις εὐοίωνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω.

Χίλια τρακόσα τέσσερα, πρόσθεσε καὶ τριάντα,
ὁ Βασιλεὺς μας ὑγιῆς νὰ βασιλεύῃ πάντα.

Ρίχνω στίχους στὸ χαρτὶ
γιὰ τοῦ Ρήγα τὴν γιορτὴ.

Α'.

Στὸ Παλάτι τριγυρίζω
μὲ χαρούμενη λαλιά,
σήμερα πανηγυρίζω
τὸ νομα τοῦ Βασιλεῖ.

Σχόλη σήμερα τρανή,
πανηγύρεως ἡμέρα,
καὶ σημαία γαλανή
κυματίζει πέρα πέρα.

Σήμερα τρανὴ γιορτὴ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου,
ποῦ ψηλὰ στοὺς οὐρανοὺς εἶδε τὸν Σταυρὸ νὰ λάμπῃ,
σήμερα τρανὴ γιορτὴ καὶ τοῦ Ρήγα μας ἐκείνου,
ποῦ μὲ Στέμμα τοῦ Σταυροῦ τὸν ὕμνου βουνὰ καὶ κά-
[μποι.

Σήμερα μεγάλη Σχόλη,
ποῦ πανηγυρίζουν ὅλοι
γιὰ τὸν πρῶτο Στρατηλάτη.

Ὁ δαφνοστεφανωμένος
ἄτονος καὶ ἀρρωστημένος
εἶχε πέσει στὸ κρεβάτι.

Μὰς ἀρρώστησε βαρεὶά
τοῦτος, ποῦ δεινῶν αἰῶνες
ἐπεράσανε μπροστά του.

Κι' ἀναψαν γι' αὐτόν κεριά,
κι' ἔστειλαν σταυροὺς, εἰκόνες,
κι' ἄγια λείψανα κοντά του.

Β'.

"Όλα τ'άλλα παραιτώ
καὶ τὸν Ρήγα χαιρετώ,
ποῦ μεγάλη Παναγιά
τοῦδωσε τὴν πρώτη ὑγεία.

Κι' ἐγελάσανε τὰ χεῖλη τοῦ λαοῦ τοῦ λυπημένου,
ποῦ μὲ τούτη τὴν ἀρρώστεια τοῦ δαφνοστεφανωμένου
ἦταν ἀρρωστος κι' ἐκείνος καὶ τὸν ἔτρωγε μιὰ λύπη,
καὶ λαχτάρ' ἔμερα νύκτα καὶ μεγάλο καρδιοκτύπι.

"Στὸ προσκέφαλό του μένει
Παναγιά στεφανωμένη
μ' ἐν' ἀθάνατο στεφάνι.

Πρὶν γυρίσουν' στὸ νησί
τὴν εἰκόνα τὴν χρυσή
ὁ Δωδέκατος θὰ γιάνη.

"Στὸ Παλάτι μας κυττάζω,
καὶ χαρούμενος γιορτάζω
τὴν γιορτὴ τοῦ Δωδεκάτου
μὲ τὴν Παναγιά κοντά του.

"Όλοι τὴν ἄς κελαῖδουμε,
ἡ γρήγορα θὰ ξαναῖδουμε
σὰν καὶ πρῶτα δυνατὴ
λεβεντιὰ καμαρωτή.

Λὲν πῶς ἡ γρήγορα γερός
καὶ σὰν πρῶτα λιγερός
ἐμπροστὰ μας θὰ προβάλλη.

Καὶ γι' αὐτὸν σὲ γαλανοὺς
κι' ὄνειρώδεις οὐρανοὺς
θὰ φανῇ Σταυρός καὶ πάλι.

Καὶ τοῦ Γένους ἡ Κορῶνα
μὲ τρανὴ κορμοστασιά
θὰ σταθῇ στὴν Ἐκκλησιὰ
ὡς ἀν μαρμαροκολῶνα.

Γ'.

Μὲς' στὴν τόση παραζάλη
πάρτε δώσετε φιλιὰ...
σήμερα γιορτὴ μεγάλη
τοῦ χρυσοῦ μας Βασιλεῖα.

Νάτος νάτος γιάτρεμμένος
ὁ δαφνοστεφανωμένος,
θεῖα χάρις κι' εὐλογία.

Νάτος' στ' ἄλογο καβδάλι...
ὄντως θαύματα μεγάλα
κάνει τοῦτ' ἡ Παναγία.

Σήμερα λαμπρὸς ὁ Θρόνος
καὶ βροῦν καμπαναριά,
κι' ἔφυγε μεγάλος πόνος,
ποῦ μᾶς' πλάκωνε βαρειά.

"Εφυγ' ἕνας Ἐφιάλτης,
ἔφυγ' ἕνας ψυχὸγάλτης,
ἕνας δαίμων ἀπηνής,
κάποια βασκανία μαύρη,
καὶ δὲν εἴξευρε κανεὶς
μιὰ πρηγοριὰ ποῦ νάβρη.

Καὶ κτυπούσανε τὰ στήθη
δυστυχῶν Ραγιάδων πλήθη,
ποῦ τοὺς σφάζουν σὰν τραγιά.

Κι' ἔκαιαν τὰ σωθικά των...
ὄντως θαύματα θαυμάτων
κάνει τοῦτ' ἡ Παναγία.

Φθάνει μιὰ ζητωκραυγὴ
μὲς' ἀπὸ μεγάλη γῆ
κι' ἀπὸ βάθη θαλασσῶν.

Νέος Θρόνος ἀνταυγάζει,
καὶ λαὸς ζητωκραυγάει
μὲ φωνὴν διαπασῶν.

Γιὰ τὸν Ρήγα μας χοροί,
ὁποῦ συντροφιά του μένει
Γιάτρισσα προσκυνημένη.

Κι' ὅσο τούτη τὸν φρουρεῖ
καὶ τὸ χέρι της ἀπλόνει
τός' ὁ Ρήγας ἀτσαλόνει.

Ζήτ' ὁ Ρήγας... γεῖα χαρά του...
ποῖς γι' αὐτὸν δὲν θὰ γιορτάσῃ;
ὁ Λαὸς εἰκονοστάσι
ἔκανε τ' Ἀνάκτορά του.

Μὲ τὴν δάφνινη Κορῶνα
νάτος ὅπως πρὶν ὠραίος...
Ζήτω τέτοιου Στρατηλάτη.

Κι' ὅποιος ἔχει μιὰν εἰκόνα
τὸ νομίζει τώρα χρέος
νὰ τὴν στείλῃ στὸ Παλάτι.

Ἄστε... κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
στέλλονται: μικραῖς μεγάλαις,
ὡς ἀν μιὰ νὰ μὴν ἀρκῇ
στέλλουν γιὰ βοήθεια κι' ἄλλαις.

Σήμερα στὸν Κωνσταντῖνο
τρόπαια μεγάλα στήνω.
Κωνσταντῖνος τὸνομά του
καὶ τρανὸ τὸ μίλημά του.

Κωνσταντῖνο μας τὸν λένε
καὶ τὸν βλέπουν μὲς' στὰ μάτια,
καὶ σὰν ἀρρωστήση κλαῖνε
καὶ καλύβαις καὶ παλάτια.

"Ετσι μόλις ἐγεννήθη τὸν ἐδάπτισε τὸ Γένος,
κι' ἕνας ἄλλος Κωνσταντῖνος, Βασιλεῖας μαρμαρωμένος.
Τοῦτος ἔδωσε γιὰ δῶρο στὸν δικὸ μας Βασιλεῖα
δλα τὰ χρυσόβουλά του,

τὰ χρυσὰ τὰ πέδιλά του
καὶ τὴν περικεφαλαία.

Τοῦδωσε μὲς' ἐν' αὐτῷ
καὶ ἐν' αὐτῷ μὲ δῶδ κεφάλια,
νὰ τὸν πέρνῃ νὰ πετᾷ
σὲ στεριάς καὶ περιγιάλια.

Τοῦτος ἡ γρήγορος πέρνῃ,
τοῦτος ὕμνους ἀπηγεῖ,
καὶ τοῦ Ρήγα τὴν ψυχὴ
πόθους ἱερὸς γενεῖα.

Τοῦτος τοῦπε μιὰ φορά: νάναι συνωνόματός μου,
κι' ἂν μ' ἀρρώστεια στὸ κρεβάτι
βάσκινος σὲ ρίξῃ μᾶτι,
νὰ γενῇ γιὰ Σὲ γιάτρε ἡ Βασίλισσα τοῦ κόσμου.

Μ' ὅλο σήμερα τὸ Γένος
θέλει νὰ προσευχηθῇ
μπρὸς τὴν Παναγιά τοῦ κρίνου.

Κωνσταντίνος γιατρεμμένος,
 ποῦ φουκτόνει τὸ σπαθί
 ἐνδὸς ἄλλου Κωνσταντίνου.

Δ.

Κι' αὐτὸς ὁ Κράους ὁ γιατρὸς εἶπε μὲ λόγια λίγα
 γιὰ τὸν δικό μας Ρήγα,
 νὰ πάψη μ' αὐτοκίνητα κι' ὁ Ρήγας νὰ πηγαίνει,
 μόνο καββάλα σ' ἄλογο περίπατο νὰ βγαίνει.

Κι' ἐγὼ σὲ τοῦτο συμφωνῶ μετὰ τοῦ Γερμανοῦ,
 ποῦ χει σπουδαῖο νοῦ.

Τὸν Ρήγα μας τὸν ζηλευτὸ
 τὸν θέλω σ' ἄτι φτερωτό,
 τὸν θέλω καββαλάρη
 μὲ μιὰ περίσσια χάρι.

Τὸ λένε κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
 κι' ἐγὼ τὸ βεβαιῶ...
 σὲ λεβεντιά Βασιλική
 τᾶλογο πρέπει μόνο.

Τᾶλογο τὸ περήφανο μὲ τὸ πολὺ καμάρι
 καὶ μετὴν σέλα τὴν χρυσή καὶ μὲ τὸ χαλινάρι.
 Τᾶλογο τὸ ξετίμωτο, ποῦ σὰν περνᾷ σιμά του
 φτερώνεσαι γιὰ μιὰ στιγμή στὸ χιλιμίντρισμά του.

Γιὰ τὸν μεγάλο Βασιληᾶ
 τᾶλογο μόνο πρέπει,
 ποῦ τόσα νέα καὶ παλῆᾶ
 τὸ μεγαλύνουν ἔπη

Ἄλογο χρυσοσέλωτο δώστε τοῦ Στρατηλάτου,
 ποῦ νὰ περνᾷ καὶ νὰ σκορποῦν φωτιάς τὰ πέταλά του,
 καὶ γύρω καββαλάρηδες νὰ τραγουδοῦν κουμπάροι:
 ἀφέντη μας, πεντάφεντε καὶ πρῶτε καββαλάρη,
 καββαλικοὺς χαίρεσαι, πεζεῦεις καμαρόνεις
 κι' ὅπου πατήσῃ τάτι σου παρηγοριάς φυτρώνεις.

Κι' ἐμένα τ' αὐτοκίνητα δὲν μ' ἄρεσαν καθόλου,
 μοῦ φαίνονται σὰν σύνεργα καὶ σκεύη τοῦ διαβόλου.
 κι' ἂν τώρα γι' αὐτοκίνητα λύσσαξάν ὅλοι κι' ὅλαις,
 μὰ τὰ νομίζω πάντοτε τοῦ κόσμου καρμανιόλαις.

Κι' ἂν τώρα παραγέμισαν αἱ προσφιλεῖς Ἀθῆναι
 μὲ πλῆθος αὐτοκίνητα,
 μὰ μέσ' ἀξιοθρήνητα
 συγκοινωνίας εἶναι.

Κι' ἐκτὸς τῶν ἄλλων τῶν κακῶν, ποῦ γίνονται μ' ἐκεῖνα,
 ἀφίνουν καὶ στὸ διάβα των μιὰ βρῶμ' ἀπὸ μπενζίνα.

ὦ Γερμανὲ μητίετα,
 κι' ἐγὼ γι' αὐτὴν τὴν δίαιτα
 τοῦ Βασιληᾶ συμφάσκω.

Καὶ αὐτοκίνητα σ' ἐμᾶς
 γιὰ περιπάτους κι' ἐκδρομὰς
 δὲν εἶναι παρὰ φιάσκο.

Ἐξω μπενζίνας μυρωδιά,
 κι' ἐγὼ τὸν Ρήγα, βρὲ παιδιά,
 τοῦ Γένους τὸ καμάρι,
 τὸν θέλω καββαλάρη.

Ε.

Μὲ τοῦ χρυσοῦ μας Βασιληᾶ
 τὸ ξαφνικὸ τὰ χάσαμε,
 καὶ τὰ τριγύρω μακελλεῖα
 τοῦ κόσμου τὰ ξεχάσαμε.

Εἰκόνες προσκυνήσαμε
 γιὰ Τούτου τὴν υἱεῖα,
 κι' ὅλοι μας λησμονήσαμε
 τὰ τρομερὰ σφαγεῖα.

Ὅλοι μὲ τὴν ἀρρώστεια σταθῆκαν ἀδρανεῖς,
 κι' ἂν ὄγῃ καν κι' οἱ Φρατέλοι
 πεντάρα δὲν μᾶς μέλει,
 δὲν πρόσεξε κανεῖς.

Μὲ τούτῃ τὴν ἀρρώστεια μήτε στής ἐκλογαῖς
 δὲν πρόσεξε κανένας περιφραδῆς Γεγές,
 καὶ μήτ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ κάνω κουδεντούλαις
 γιὰ κάλπαις καὶ γιὰ ψήφους καὶ τέτοιαις ἀναγούλαις.

Μ' ἐλεύθερο καὶ σκλάβο
 σέρνω χαρᾶς χορό,
 καὶ μιὰ λαμπὰδ' ἀνάδω
 καὶ λαμπαδηφορῶ.

Ὁ Ρήγας ἔγινε καλά... τὸ Γένος ἄς χαρῇ...
 μὲ τὰ χρυσὰ των ἄμφια προσεύχονται παπὰδες,
 κι' ἓνας Στρατὸς σηκώνεται καὶ λαμπαδηφορεῖ,
 ποῦκανε δούλους κι' ἀναψάν ἐλευθερίας λαμπάδες.

Τόνοι παιάνων ἀντηχοῦν
 κι' ἐλεύθεροι λαμπαδουχοῦν
 μαζὶ μὲ σκλαβωμένους.

Καὶ βλέπω Ρήγα λατρευτὸ,
 ποῦ μ' ἓνα φῶς ὄνειρευτὸ
 φωτίζεται τοῦ Γένους.

Ζήτω Ζήτω τοῦ Κουμπάρου,
 ποῦ δώσε κλωτσιὰ τοῦ Χάρου,
 κάθε Μοῦσα κελαῖδεῖ.

Νὰ μᾶς ἴσῃ τόσα χρόνια
 ὅπου δις καὶ τρίς ἐγγόνια
 πολυδόξαστος νὰ δῇ.

